

Chương 25

Rễ tình đã sớm đứt (1)

Động tác của Sở Dật Đình quá mức thô bạo, Tô Hồng Tụ bị hấn lôi kéo không buông, lão đảo theo phía sau, có mấy lần thiếu chút nữa ngã xuống.

Hiện giờ nàng cực kỳ hối hận, ban đầu Hồ Cửu ca muốn nàng cùng học yêu pháp với ca ấy, tại sao nàng lại lười biếng không học chứ?

Nếu như nàng cũng học xong một thân vô cùng cường hãn của Hồ Cửu ca, yêu thuật nghịch thiên, hiện giờ, nàng chỉ cần khê động đầu ngón tay là có thể đánh văng Sở Dật Đình ra, mới sẽ không để cho hấn kéo nàng đến lão đảo.

Tô Hồng Tụ vốn định kêu Sở Dật Đình buông tay, nhưng nàng lại lão đảo đi theo phía sau Sở Dật Đình, trong mắt phản chiếu đây là bóng lưng cao lớn rắn rỏi của hấn, trong lòng không tự chủ dâng lên cảm giác rất quen thuộc, giống như trước đây thật lâu, mình cũng đã từng bước chân không ổn theo đuổi sau lưng một nam nhân khác, nam nhân kia cũng giống như Sở Dật Đình, hờ hững, chẳng thèm ngó tới.

Nam nhân kia rốt cuộc là ai? Tại sao khi nàng nghĩ tới nam nhân kia thì trong lòng tràn đầy, giống như có vật gì đó muốn tràn ra ngoài, nhưng lại cứ hỗn độn thoáng hiện chua xót đau đớn, phảng phất giống như có một bàn tay vô hình túm chặt lấy trái tim nàng, khó chịu để cho nàng thở không nổi?

Tô Hồng Tụ khổ cực suy nghĩ, mãi vẫn không nhớ ra trừ Hồ Cửu ca, mình còn từng biết nam nhân nào.

Thôi, mặc kệ người nam nhân kia là ai, hấn nhất định không thể là Sở Dật Đình.

Mặc dù trí nhớ kia hết sức mơ hồ, xa xôi đến Tô Hồng Tụ gần như nhớ không rõ, nhưng Tô Hồng Tụ vẫn có thể cảm thấy, nam nhân nàng từng theo sau vốn không phải người, mà là một yêu.

Yêu khí trên người nam nhân này còn nặng hơn Hồ Cửu ca, thậm chí có thể bao trùm tam giới, âm khí mạnh mẽ của nam yêu trên tất cả yêu tiên.

Tô Hồng Tụ suy nghĩ hồi lâu, sau vẫn không nhớ ra người như thế, quyết định không suy nghĩ thêm nữa, hết sức chuyên chú nhìn phong cảnh hai bên đường.

Thật thú vị, không biết tên đường này là gì, hai bên bày đầy quầy hàng, có tượng đất, có bán mít quả, cũng có bán di enda nle equ ydo n mèο nhỏ chó nhỏ, động vật nhỏ.

Tô Hồng Tụ lần đầu làm người, thấy cái gì cũng mới mẻ, nhìn cái gì cũng chơi tốt, không khỏi thả chậm bước chân, mặt tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây.

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh sáng lúc chạng vạng tối chiếu trên người Sở Dật Đình, giống như phủ thêm một tầng sắc vàng sáng chói. Mặc dù cách một tầng màn che thật dày, Tô Hồng Tụ vẫn có thể thấy, gương mặt tuấn tú của Sở Dật Đình cau chặt, khóe mắt đuôi mày vẫn là chán ghét và không chịu được.

Nhưng dù cho thế, hắn vẫn thả chậm bước chân theo Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ tiến tới trước người bán mút quả mua kẹo hồ lô, Sở Dật Đình dừng bước chân, cau mày đợi nàng.

Tô Hồng Tụ tiến tới tiệm nhỏ bán mèo mèo chó chó vòng tới vòng lui, mặc dù Sở Dật Đình lộ vẻ chán ghét, nhưng vẫn đứng sau lưng nàng, không biến sắc mà chặn dòng người chật chội giúp nàng.

Trong lòng Tô Hồng Tụ không khỏi vui mừng, họ Sở này, cũng không xấu như trước kia nàng nghĩ.

Hắn chỉ hơi không biết lượng sức mình, giờ nào phút nào cũng nghĩ tới phải bắt nàng về Đại Lương.

Nên biết, Sở Dật Đình là người, mà Tô Hồng Tụ nàng là yêu, cho dù không đông đảo, sao yêu có khả năng bị người bắt được? Tùy tiện dùng thuật biến thân có thể chạy trốn

Nghĩ như vậy, cho nên Tô Hồng Tụ cũng không cảm thấy bị Sở Dật Đình nắm tay là khó chịu đến cỡ nào, dù thế nào đi nữa, hắn không bắt được mình, hắn thích túm thì túm, lôi kéo dù chặt thế nào, nàng biến hóa một cái cũng có thể biến đi.

Tô Hồng Tụ đi dạo chơi, không lâu lắm trong ngực đã ôm đầy đồ ăn vặt mua được và vài món đồ nàng định chuyển đến nhà mới, dáng vẻ vui mừng hơn hờ, hài lòng chọc cho Sở Dật Đình mặt đen, liên tiếp trợn mắt nhìn nàng vài lần.

Rót cuộc nàng thật sự không hiểu hay giả bộ không hiểu? Rót cuộc nàng có biết vừa rồi thiếu chút nữa nàng bị lừa không? Hắn vừa mới cứu nàng ra khỏi miệng hùm, nàng thì tốt rồi, không có một chút ý thức nguy cơ nào, chỉ chớp mắt đã vui vẻ như vậy.

Tô Hồng Tụ vừa đi vừa nghĩ, thấy cái gì cũng đẹp mắt, thấy tiệm hàng gì cũng mới mẻ, không lâu lắm, đồ trong ngực đã nhiều đến không bỏ xuống được rồi.

Nàng liếc nhìn hai bên, hình như con đường này dành riêng cho người đi bộ, trên đường vốn không có xe ngựa hoặc cỗ kiệu cho mướn.

Nhưng đồ quá nhiều, nàng thật sự không ôm được.

Tô Hồng Tụ nghiêng đầu nhìn Sở Dật Đình vẫn đi theo nàng. Nhìn dáng vẻ hẳn thật sự có hơi sức, vung ống tay lên, phía dưới còn có thể nhìn thấy bắp thịt căng đầy, vóc dáng không sai biệt lắm cũng cao hơn người đi đường nửa cái đầu.

Tô Hồng Tụ liếc nhìn, mắt to sáng lên, đi tới bên cạnh Sở Dật Đình, ào một tiếng, ném tất cả các thứ trong ngực cho Sở Dật Đình.

“Ta ôm không nổi, ngươi ôm giúp ta một chút.” Sở Dật Đình cau mày nhìn Tô Hồng Tụ, cái gì gọi là một chút, rõ ràng ném toàn bộ gì đó cho hắn.

Sở Dật Đình cũng không nói gì, dùng bước, tìm một mảnh đất trống, rào một tiếng ném toàn bộ đồ Tô Hồng Tụ cố gắng nhét vào cho hắn xuống đất.

Tô Hồng Tụ không chịu! Những thứ này đều là bảo bối do nàng ngàn chọn vạn tuyển, khó khăn lắm mới chọn trúng!

Tô Hồng Tụ bĩu môi, chạy đến mảnh đất trống này, ngồi xỏm xuống, bắt đầu nhặt từng món đồ bị Sở Dật Đình vứt bỏ.

Nhưng đồ thật sự quá nhiều, mỗi một lần Tô Hồng Tụ nhặt lên cái này, món đồ khác lại trượt ra khỏi ngực nàng.

Tô Hồng Tụ gấp đến không xong, đứng ở đằng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong mắt long lanh nhìn Sở Dật Đình.

Sắc mặt Sở Dật Đình kém hơn rồi, hắn nhíu mày, khẽ mắng một tiếng, lại cất bước trở lại bên cạnh Tô Hồng Tụ, động tác thô bạo ôm toàn bộ đồ trong ngực Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ lập tức hả hê, há mắt, cười trộm ở chỗ Sở Dật Đình không thấy.

Mặc dù pháp thuật của nàng không tốt, nhưng mà, Hồ Cửu ca đã dạy nàng, đến nhân gian, nếu đụng phải nam tử loài người, thật sự đấu không lại hắn, thì rút nước mắt với hắn.

Hồ Cửu ca nói Hồ tộc trời sinh có mị thuật, nam nhân ở nhân gian, không một ai không bị nước mắt của Hồ tộc đả động.

Vẫn là Cửu ca lợi hại, dạy nàng biện pháp có ích như vậy.

Đang vui mừng, nhưng không ngờ bị Sở Dật Đình túm cánh tay, hết sức thô bạo kéo qua.

Sở Dật Đình nghiêng mặt, trông mắt lạnh lẽo xuyên qua màn che vừa dày vừa nặng, lạnh lùng nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm.

“Có phải ngươi cho rằng ta không biết người giở trò đùa bỡn nham hiểm? Ta cảnh cáo ngươi! Ngươi còn cười nữa, ta sẽ ném toàn bộ những thứ đồ này trên đường cái!”

Sở Dật Đình vừa dứt lời, cũng không để ý đến Tô Hồng Tụ đang ngạc nhiên, bỏ lại nàng, hai ba bước đã hòa nhập vào trong dòng người hối hả.

Còn dư lại một mình Tô Hồng Tụ bị chen chúc trong đám người, hết sức sững sốt ngạc nhiên.

Không phải chứ, chẳng lẽ biện pháp Cửu ca dạy nàng không đúng? Hay nói pháp thuật của nàng thật sự quá nát, ngay cả mị thuật trời sinh của Hồ tộc cũng không làm được?

Tô Hồng Tụ nóng nảy, nàng nhón chân lên liềm mạng nhìn vào trong đám người, nhưng mà, nào còn nhìn thấy bóng dáng Sở Dật Đình?

Lần này hỏng rồi, nàng không biết đường về nhà.

“Sở Dật Đình, Sở Dật Đình! Ngươi ở đâu? Đừng ném ta lại, chờ ta một chút, Sở Dật Đình!”

Tô Hồng Tụ lo lắng kêu, chui vào trong đám người, giống như tìm kiếm Sở Dật Đình loạn xì ngầu khắp nơi.

Thật ra Sở Dật Đình không đi xa, hấn ngồi yên ổn trước tiệm hoành thánh cách chỗ Tô Hồng Tụ không xa, chỉ có điều, hấn ngồi, mà không đứng, lúc Tô Hồng Tụ tìm hấn, lại không ngừng nâng đầu lên tìm kiếm nam nhân bóng dáng cao lớn.

Tìm thật lâu, thật vất vả, sắc trời đã tối, phần lớn người đi đường đã tản đi, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Tô Hồng Tụ mới nhìn thấy Sở Dật Đình ngồi trước tiệm hoành thánh đưa lưng về phía nàng.

“Sở Dật Đình!”

Tô Hồng Tụ kêu một tiếng, giống như thấy cứu tinh, lập tức xông tới, bàn tay nhỏ bé trắng như phấn xoẹt một cái chui vào trong lòng bàn tay màu lúa mạch của Sở Dật Đình.

Chủ tiệm hoành thánh không nhìn thấy, Tô Hồng Tụ cũng không nhìn thấy, khi nàng vội vội vàng vàng, vô cùng hoảng sợ đưa tay đi cầm bàn tay màu lúa mạch của Sở Dật Đình, khuôn mặt bị nón che kín của Sở Dật Đình, dần dần hiện lên nụ cười.